

# Харківський УНІВЕРСИТЕТ

Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ, профкому і місцевому Харківському ордена Трудового Червоного Прапора державного університету імені О. М. Горького

№ 10 (884)

Вівторок, 26 березня 1957 р.

Ціна 20 коп.

## Рішуче піднести рівень ідейно-виховної роботи серед студентства

(На засіданні Вченої ради університету)

15 березня відбулося розширене засідання Вченої ради університету за участю завідувачів кафедр, викладачів, представників партійних, комсомольських і профспілкових організацій. На порядку дня стояло одне питання — про підсумки лютого Пленуму ЦК КПРС і про поліпшення ідейно-виховної роботи серед студентства.

З доповіддю виступив тепло зустрінутий присутніми секретар Харківського Обласного Комітету КПРС товариш В. М. Тітов.

— Харківський університет, — сказав тов. Тітов, — займає одне з провідних місць не тільки в нашому місті, але і в усій країні.

Домігшись певних успіхів у науковій діяльності, у встановленні зв'язків з промисловими підприємствами і сільським господарством, колектив Харківського університету спрямовує зараз свої зусилля на розв'язання головного завдання — на підготовку кваліфікованих кадрів для багатьох галузей промисловості і культури нашої великої Батьківщини.

— Проте, — сказав далі тов. Тітов, — у справі підготовки висококваліфікованих молодих спеціалістів у Харківському університеті є дуже серйозні недоліки. Перед працівниками вищої школи стоять два основні завдання: перше з них полягає в тому, щоб забезпечити професійну підготовку майбутніх спеціалістів високої кваліфікації, друге — розвинути у них необхідні моральні якості, виховати їх бадьорими, безмежно відданими справі комунізму, спеціалістами, що люблять свою професію, не бояться труднощів і готові подолати всякі перешкоди на своєму шляху.

В січні цього року відбувся Пленум Харківського Обкому КПРС, який обговорив питання про заходи до поліпшення ідейно-виховної роботи серед студентської молоді міста Харкова.

Обласний Комітет відзначив, що з трьох найбільш важливих обов'язків працівника вузу — провадити викладацьку, наукову і виховну роботу, найбільш сумлінно виконується викладачами тільки перший, гірше — другий, ще гірше — третій. Це становище треба докорінно змінити.

Багато недоліків в ідейно-виховній роботі серед студентства, які піддалися суворій критиці на Пленумі Харківського Обкому КПРС, є і в Харківському університеті. Тільки 25% викладачів-комуністів працюють агітаторами в академічних групах. Багато кафедр і викладачів не беруть участі у виховній роботі. Ради факультетів і кафедри рідко обговорюють питання ідейного виховання студентства. На окремих факультетах партійні організації незадовільно керують комсомолом, роботою серед молоді. На філологічному і фізико-математичному факультетах погано поставлена робота по добору і вихованню комсомольського активу. Недостатньо налагоджений зв'язок студентського колективу університету з заводами, будовами, колгоспами.

Внаслідок недостатньої уваги партійного комітету, ректорату, Вченої ради і всього викладацького колективу до питань ідейно-політичного виховання студентів за останній час серед студентства мали місце демагогічні виступи і факти порушення дисципліни.

Пленум Обласного Комітету КПРС рекомендував закріпити для ведення політичної роботи в академічних групах політично грамотних, досвідчених викладачів (серед них — якусь частину професорів, доцентів, кандидатів наук), які могли б правильно і кваліфіковано роз'яснювати студентам рішення партії і радянського уряду, в перший-ліпший час дати відсіч невірним тлумаченням, перекрученням, вихваткам ревізійністських і націоналістичних елементів.

Завдання полягає в тому, щоб політичну роботу провадили всі керівники і викладачі університету — члени ректорату, секретарі партійних і комсомольських організацій факультетів, декани, завідувачі кафедрами, щоб вони виступали перед студентами з лекціями і доповідями на політичні теми.

Щоб успішно виконати це завдання, партійному комітету і ректорату необхідно подбати про те, щоб підняти рівень політичної роботи серед самих викладачів, щоб кожен викладач був справжнім політичним вихователем молоді. Треба підняти науковий і ідейно-політичний рівень викладання всіх суспільних дисциплін і домогтися такого становища, щоб кожна лекція захоплю-

вала студентів, викликала у них жвавий інтерес. А для цього необхідно щільніше пов'язувати лекційний матеріал з життям.

Необхідно залучати до виховної роботи серед студентства старих комуністів, кадрових робітників, працівників виробництва шляхом організації їх зустрічей з студентами як в стінах університету, так і безпосередньо на заводах, в колгоспах і т. д.

Треба рішуче поліпшити справу керівництва комсомолом, спрямувати його активність на розв'язання найбільш важливих питань життя університету.

Керівництво університету, партійні і профспілкові організації повинні повсякденно виявляти турботу про побут студентів, бувати в гуртожитках, допомагати у поліпшенні роботи їдалень і т. д., втягуючи в цю роботу безпосередньо самих студентів.

Необхідно, щоб Вчені ради систематично займалися питаннями виховної роботи і вживали дійових заходів до поліпшення ідейно-політичного загартування вихованців університету.

У 1957 році відзначатиметься 40-а річниця Великої Жовтневої соціалістичної революції. Вже зараз кожен думає про те, якими трудовими подвигами він відзначить цю знаменну дату.

Ідучи назустріч 40-й річниці Великої Жовтня, професорсько-викладацький колектив Харківського університету повинен також внести свій вклад у справу дальшого поліпшення і вдосконалення учбового процесу і домогтися корінної перебудови виховної роботи серед студентства.

— Товариші, дозвольте мені від імені Бюро Харківського Обласного Комітету партії, — сказав на закінчення тов. В. М. Тітов, — висловити упевненість в тому, що колектив професорів і викладачів, партійні, комсомольські і профспілкові організації Харківського державного університету ім. О. М. Горького докладуть всіх зусиль і знань, щоб досягти нових успіхів у виконанні рішень ХХ з'їзду КПРС, у справі підготовки висококваліфікованих спеціалістів для соціалістичного господарства і культури нашої великої радянської Батьківщини.

По доповіді тов. Тітова розгорнулося жваве обговорення. Товариші, які виступили в ньому, зосереджували увагу присутніх на найважливіших питаннях політико-виховної роботи серед студентів.

Ректор університету проф. Буланкін у своєму виступі підкреслив, що колектив університету гаряче підтримує рішення лютого Пленуму ЦК КПРС і прикладає всіх зусиль для виконання поставлених завдань. Він сказав також, що ці рішення накладають великі обов'язки на наших вчених, зокрема, по-новому ставлять питання про тісний зв'язок науки з виробництвом. Говорячи про завдання у поліпшенні політико-виховної роботи, проф. Буланкін зазначив, що зроблено тут чимало, але ще більше треба зробити. Не завжди у нас політико-виховна робота досить результативна, не всі форми її використовуються, недостатня робота проводиться в студентських гуртожитках.

Замісник секретаря парткому доц. Воловик, виступаючи, вказав, що колектив університету критикували справедливо — недоліки у політико-виховній роботі у нас ще є. Він закликав професорів і викладачів приймати активнішу участь в роботі серед студентства, виховувати його і на лекціях і в позалекційний час.

Декан радіофізичного факультету доц. Терещенко сказав, що університет повинен не лише випускати висококваліфікованих спеціалістів, але й готувати спеціалістів — справжніх патріотів нашої Батьківщини. Для цього ми маємо і час і засоби. Але їх в університеті використовують не повністю. Тов. Терещенко говорить про необхідність поліпшення справи набору в університет, про те, щоб надавати тут перевагу абітурієнтам, які прийшли з виробництва.

Секретар комітету комсомолу тов. Корж зупинився на завданнях університетської комсомольської організації у зв'язку з підготовкою до святкування 40-х роковин Жовтня та у підготовці до фестивалю.

Про необхідність поліпшення політико-виховної роботи серед студентів говорили у своїх виступах також проф. Вальтер, проф. Нікітін, проф. Пінес, доц. Медведев та інші.

## Фестивальний вечір треба добре готувати

Наближається день, коли студенти фізико-математичного факультету проведуть свій фестиваль. До факультетського фестивалю готуються і наш перший курс. Уже обрано організаційний комітет для підготовки курсового вечора, його проведення цікавить усіх. План вечора комсомольці гаряче обговорювали на групових зборах, вже приступили до підготовки окремих номерів.

У план включено і цікавий конференс, і виступи солістів, і груповий хор, і виступи музикантів та танцюристів, декламаторів і акробатів. Багато й інших номерів можна було б включити у програму курсового факультетського вечора. Тим більше, що бажаючих прийняти участь у самодіяльності багато.

Але у відповідальних за підготовку вечора товаришів якось не відчувається зацікавленості, ентузіазму. Вони ставляться до дорученої справи, як до чогось друго-

рядного, як до неминучого обов'язку. Хочеться запитати: яке право має наша співкурсниця С. Гурджиян, голова оргкомітету, допускати, щоб підготовка до вечора зривалася? Незагладжено діють і члени комітету тт. Москаленко і Ємельяненко, культсектор курсового комсомольського бюро тов. Татусь. Тому й результати їх роботи незначні.

Звичайно, фестивальний вечір нашого курсу відбувається. Але який це буде вечір — зараз важко сказати. Адже хороше свято треба довго і наполегливо готувати. І ні скорочені строки, ні незручності приміщення не можуть виправдати наших організаторів у їх бездіяльності. Треба прикласти всіх зусиль, щоб фестивальний вечір нашого курсу пройшов успішно.

В. КОМАРЕНКО,  
студент 1-го курсу фізико-математичного факультету.

## До наукової конференції залишився місяць

З 20-го по 27 квітня в університеті буде проходити традиційна щорічна студентська наукова конференція, присвячена 87-й річниці з дня народження В. І. Леніна.

Але в цьому році перед СНТ стоять і нові завдання. По-перше, до відкриття конференції буде влаштована виставка робіт університетського товариства. Відкрита вона буде 20-го квітня, і в кожному факультеті буде виставлено не менше двох робіт, щоб відповідний стенд був добре оформлений схемами, фотографіями, студентськими роботами та ін.

Важливим завданням є також підготовка і висунення на конференцію від кожного факультету

ту однієї доповіді про історію факультетського відділення СНТ та однієї-двох доповідей по найбільш цікавих і актуальних питаннях сучасної науки.

В цьому році при підготовці до підсумкової конференції на факультетах будуть віділятися кращі гуртки, які за відповідними показниками в роботі будуть представлені університетом на конкурс, що проводиться Міністерством вищої освіти УРСР.

Ю. ШИЛОВЦЕВ,  
голова Президії СНТ університету.

## Конференція читачів журналу „Вітчизна“

В суботу, 16 березня, на філологічному факультеті відбулася читачка конференція. Викладачі і студенти обговорювали літературно-художній та громадсько-політичний журнал Спілки радянських письменників України «Вітчизна».

На конференції виступив відповідальний редактор журналу Олексій Полторацький; він розповів про плани роботи «Вітчизни» на 1957 рік — 40-й рік Великої Жовтневої соціалістичної революції. Потім своїми думками про журнал взагалі, про окремі твори, опубліковані в ньому за останній час, поділилися викладачі філологічного факультету тт. Боянович, Черняков, Морзун, Кенігсберг, аспірантка т. Харченко, студенти тт. Коломієць, Коробченко та ін. Вони відзначили позитивне, зупинилися на перевагах окремих художніх творів та критичних статей, а також вказували на недоліки, на недостатню вимогливість редколегії журналу до окремих надрукованих у «Вітчизні» матеріалів.

Після обговорення кілька своїх віршів прочитав поет Микола Нагнибіда, з розповіддю про поїздку до Франції виступив Ол. Полторацький. Студенти тепло дякували письменникам за цікаву зустріч.

М. КОВАЛИК.

## У нас в гостях герої Бреста

Велика Мечниківська аудиторія на біологічному факультеті переповнена. Студенти університету прийшли на зустріч з письменником С. Смирновим та окремими захисниками Брестської фортеці, які зараз живуть у Харкові та Харківській області.

С. Смирнов розповідає, як він розшукав героїв славного Бреста, про те, як помирали, але не здавалися прості радянські люди, що прийняли на себе перший удар ворога. Виступили на зустрічі також захисники фортеці — живі очевидці оборони. Інженер Дьомін, який був шофером

майора Гаврилова — організатора оборони (тепер Героя Радянського Союзу), розповів про свої враження. Виступив син одного з командирів Брестського гарнізону тов. Левін, зараз майстер одного з харківських заводів і початкуючий поет. В ті роки він був одинадцятирічним хлопчиком і потрапив до рук гітлерівців. Від смерті його рятувала проста жінка. Молодий поет читає один з своїх віршів, який захоплює слухачів глибоким чуттям.

В. СТРАЖНИКОВА.



Клянемся, товарищи,  
ни на момент  
Не зная в труде усталости  
И с нежностью скажем мы  
слово „студент“  
В самой глубокой старости.

Мал. Е. ЧЕРНЯКОВА.



### Планування і контроль

Ми багато говоримо про комсомольську роботу, про неї. На жаль, їх ще немало. Особливим злом мені здається все ще дуже поширений в деяких організаціях формалізм. Він породжується частково з вини бюро, частково з вини самих комсомольців.

В роботі комсомольського бюро однією з основних ланок є планування і контроль за виконанням плану. Ми складаємо план роботи на кожний семестр, включаємо в нього найбільш реальні і найбільш потрібні міроприємства. Складений план приймається на засіданні бюро, де присутні всі комсорги груп. Вони завжди роблять цінні зауваження, потрібні доповнення і поправки. На цей семестр ми запланували, наприклад, проведення двох тематичних зборів курсу, двох курсових вечорів, шахового турніру та ін. У план ввійшла, звичайно, підготовка до фестивалю.

У своєму плані ми завжди вказуємо точну дату та відповідального за виконання того чи іншого пункту. Як правило, відповідальний — це член бюро. Але вже зараз народилася ідея про доручення підготовки і проведення окремих заходів рядовим комсомольцям, хоч у практиці вона ще не знайшла застосування.

Одна справа — скласти план, інша — виконати його. Ми вже звикли до того, що контроль є слабкою ланкою в роботі багатьох організацій. Не буду приховувати, у нас це також трапляється. На бюро нашого курсу звіти про роботу, звіти про виконання плану заслуховуються рідко. Тому, здається, слід обов'язково практикувати періодичні звіти комсомольських активістів на бюро і навіть на засіданні комітету комсомолу. Це при-

мусить кожного комсорга бачити результати своєї праці, результати роботи всього бюро. Контроль у нас фактично полягає у тому, що комсорг, зустрівши потрібних йому комсомольців, запитує про виконання того чи іншого міроприємства.

Комсомольське бюро факультету жодного разу не ставило звіт якого-небудь комсорга групи чи курсу. Крім того, ми порівняно легко сприймаємо невиконання запланованого заходу, у нас немає справжньої принципової критики. Тому ми занадто часто і вибаємо недоліки собі та іншим. Комсомольцю Кобзеву, наприклад, було доручено організувати бригаду сприяння міліції на курсі; доручення він не виконав, і це залишилося непоміченим.

Погано обстоїть справа у нас з організацією шефської роботи в гуртожитку робітників. Тут ніяк не налагодимо контакт між комсомольським і профспілковим бюро курсу: комсомольське бюро має одну адресу, а профбюро возить людей в інший гуртожиток. Взагалі, мені здається, всі курсові організації слабо пов'язані з профбюро.

Відбивається на стані комсомольської роботи нашого факультету також слабкий контроль з боку партійної організації. Членам партії пора частіше бувати у комсомольців і не лише на широким засіданнях.

Наше курсове бюро зараз намагається поставити контроль за виконанням плану в центр уваги, а в своїй роботі дотримуватися принципу: доручення дати кожному комсомольцю і суворо контролювати його виконання. Думаю, що це нам удасться.

Б. СМЕРДОВ,

секретар комсомольського бюро 2 курсу фізико-математичного факультету.

### Щоденник Ф. Е. Дзержинського

ДЕСЬ там, за межами цих чотирьох вокзів і темних стін камери, за тюремними мурами — на волі, друзі по «справі», рідні, знайомі зустрічають Новий рік. А тут нікого, лиш жандарм-наглядач важкими кроками міряє коридор, час від часу цокає вічком, дивиться, як поводить себе в'язень (адже не першину: покінчували «політичні» самогубством, виривались жертви з рук). А в'язень схилився над папером, пише:

«31 грудня.

Сьогодні — останній день року. Вже п'ятий раз я зустрічаю новий рік у в'язниці (1898, 1901, 1902, 1907, вперше 11 років тому). У в'язниці я дозрів — у мук, в самотності і тузі за світом і життям. А однак сумнів про «справу» ще ніколи не заглядав мені у вічі...

Я бачу багатотисячні маси, які пробудились і зрушили старі підвалини, маси, в лоні яких дозрівають нові сили для нової боротьби; горджуся, що я з ними, що їх бачу, відчуваю, розумію, що сам багато перетерпів разом з ними. Тут, у в'язниці, погано, іноді навіть страшно... А проте... Коли б мені довелося за-

ново почати своє життя, то я почав би його так само: це не полегшення обов'язку, а органічна необхідність».

Так писав 31-річний Ф. Е. Дзержинський в самий канун 1909 року, сидючи у Х павільйоні Варшавської тюрми. В той час він був уже в'язнем ув'язнений за революційну діяльність.

«Щоденник в'язня» — так названі записи Ф. Е. Дзержинського, які вийшли недавно українською мовою у видавництві «Радянський письменник» (переклад з польської Н. Грановської).

Починаючи писати в тюрмі, Ф. Е. Дзержинський сподівався тим самим глибше заникнути в життя, узагальнити досвід, поділитися ним з товаришами по революційній діяльності.

Мешканці студентського гуртожитку по вул. Артема добре запам'ятають вечір 13 березня ц. р. Вони зібралися послухати розповідь Івана Яковича Грязева, старого більшовика, учасника жовтневих поїїв 1917 року у Харкові. Івану Яковичу вже 76 років, з яких 53 він перебував у лавах Комуністичної партії.

У своєму виступі тов. Грязев розповів, як харківський пролетаріат готувався до революції, як він у ній переміг. Здавалося б, про це можна прочитати у літературі, дізнатися з архівних матеріалів. Але зовсім інше враження справляє розповідь очевидця і учасника революційних поїїв.

Сам Іван Якович Грязев вийшов з робітничої сім'ї. Рано почав він трудове життя, у 1903 році набув спеціальності слюсаря і з того часу працював на залізниці. Тяжким було життя робітника до революції: мізерна заробітна плата, важкі умови праці, нелюдський побут, знущання заводської і фабричної адміністрації. Все це спонукало до боротьби за визволення.

— Готуючись до революції, до збройної боротьби, — розповідає т. Грязев, — робітники вже добре розуміли, хто їх головний ворог, як з ним боротися. Далі Іван Якович розповів про діяльність підпільної більшовицької організації «Вперед», якою керував присланий Леніним у Харків Артем (Сергєєв). У 1905 році членом організації став і т. Грязев.

— Важкими були умови для агітації та пропаганди під час підпілля. Але більшовики зуміли довести до свідомості робітників неминучість збройної боротьби, боротьби проти свого класового ворога, — продовжує розповідь старий більшовик.

У лютому 1917 року революційна ситуація в країні вилилась у буржуазно-демократичну революцію. З'являються Ради робітничих і селянських депутатів. Але в той час більшовиків у Радах було ще мало. Лише поступово робітничі маси переконалися, хто захищає їх інтереси, і тому восени 1917 року більшість у Радах переходить до більшовиків.

Назрівала Жовтнева соціалістична революція. Робітники діяльно готувалися до неї. У Харкові на бік революції більшовик Микола Руднев перерів 30-й полк. Він зайнявся навчанням робітників військовій справі. Але зброї тоді було ще дуже мало, і треба було діставати її самим. Більшовицька організація Харкова виділила 4-х чоловік, в число яких потрапив і я, — говорить Іван Якович, — і послала у Тулу, де, як відомо, вироблялася зброя. Ми повинні були звернутися за допомогою до більшовиків Тули.

### Баллада о брестском горнисте

...1941 год, июнь, Брест.

Подкрался враг к порогу,  
Взять в плен хотел живьем.  
Горнист сыграл тревогу:  
«В ружье, в ружье, в ружье!»

Приказом командира  
Звук трубный налетал,  
Зеленые мундиры  
Валялись здесь и там.

Смотрел солдат в печали,  
Как жрал огонь жнивье.  
Труба войны кричала:  
«В ружье, в ружье, в ружье!».

Иду я з роботи по тихій околиці.  
Вила-трийчата в руці.  
Січка-полова за коміром колеться,  
Шкіра горить на лиці.  
Иду невеличкою стежкою-стрічкою

В росяні темні гаї.  
Хиляться верби-красуні над річкою,  
Чешучи коси свої.  
Місяць-пустун серед річки хлюпочеться,

Качка пливе між латат.  
Так кругом гарно, що плакати хочеться  
И землю свою цілувать.

О. ЮРЧЕНКО,

студент II курсу філологічного факультету.

Перед читачем виступає образ поневоленої, але нескореної молододі людини, що чимало віддала і готова віддати все, навіть життя, боротьбі проти того ладу, де трудящі ще з дитинства приречені на злиденне, нелюдське життя, де панує «злочин і жах», «жах і злочин», як пише Дзержинський.

«Щоденник в'язня» — це не лише життєпис однієї людини. Ми дізнаємося з нього про все — від настроїв тюремної охорони до подій в тогочасній Польщі і Росії. «Політичні» роз'єднані товстими стінами камер. І все ж, незважаючи ні на які зусилля і репресії охорони, вони живуть у тісному спілкуванні, у взаємній інформації, у зв'язку з волею.

Всі у павільйоні знають і разом протестують, коли когось піддають тортурам, новини шляхом перестукування передаються з камери в камеру. Навіть провокаторів швидко розпізнають, і тоді їх чекає заслужена кара — ганьба, «найважчий» хрест, як пише Дзержинський, який може припасти на долю людини.

5 червня 1908 року Дзержинський занотував: «І коли б знайшлася така людина, яка б правдиво описала весь жах життя цього мертвого дому, описала б боротьбу, знесилля і підняття духу замурованих тут на страту, відобразила б, що твориться в серцях ув'язнених героїв, звичайних людей і негідників (Дзержинський має тут на увазі про-

вокаторів), що твориться в серцях засуджених, які ідуть на страту, і в серцях тих, що їх ведуть, — тоді життя цього дому і його мешканців стало б найсильнішою зброєю і найсвітлішим факелом у дальшій боротьбі». І тут же автор додав, що це може зробити той, хто сам багато терпів і багато любив.

«Щоденник в'язня» — це саме така зброя, книга людини, що багато терпіла в житті. Разом з тим це книга бійця з великою і полум'яною любов'ю до революції, до визволення трудящих.

Р. СИВОКІНЬ.

Редактор  
В. БУДНІКОВ

### Розповідає старий більшовик

Домовитися з туляками про зброю було неважко. Важче було переправити її до Харкова, але й тут відчувалася пролетарська солідарність. Я повернувся до Харкова, щоб зустріти вагони із зброєю. Вже у Харкові одержав телеграму: «Поїзд номер такий-то, вагони з продуктами на причепі». Коли поїзд підійшов і я відкрив один з вагонів, то зустрівся з Ф. І. Лебедєвим, одним з нашої четвірки. Він супроводив вагони. Так зброя прибула до Харкова, в цю ж ніч вона була роздана робітникам.

Цікавою була розповідь старого більшовика про зустріч з В. І. Леніним.

Це сталося на одному з мітингів в м. Петрограді, де очевидець був з групою українських робітників. На мітингу виступало багато ораторів-опортуністів, які, за свідченням т. Грязева, обивувачували більшовиків, зводячи на них наклепи. Тоді на трибуну піднявся Володимир Ілліч. Він запитав: «Відповідати їм усім зразу, чи кожному окрема?»

— Разом! Усім разом! — закричали ми. І Володимир Ілліч дав достойну відповідь опортуністичним крикунам.

Після мітингу ми зібралися навколо Володимира Ілліча і розповіли, що ми з України, що хочемо дізнатися, за яку справу нам треба зараз прийматись. В. І. Ленін сказав, що треба бути там, де найбільше потрібні більшовики, і ще там, куди пошле партія.

З великою теплотою згадував старий більшовик про скромність і простоту вождя пролетаріату.

— Разом з В. І. Леніном ми вийшли з приміщення, в якому відбувався мітинг. Йшов великий квітневий дощ. Автомобіля чомусь не було, і Володимир Ілліч зібрався йти додому пішки. Нам дуже хотілося ще побути з ним. Ми всі гуртом пішли провести В. І. Леніна, розмовляли про все, що нас хвилювало.

Багато цікавого розповів старий більшовик Іван Якович Грязев. Студенти тепло дякували йому за змістовне оповідання.

І. БОЙЧЕНКО, студент 5 курсу історичного факультету.

Но летним утром ранним  
Под минный вой и плач  
Был в грудь навывлет ранен  
Осколками трубач.

Стал пол от взрывов тряским...  
Но вдруг попал снаряд  
В кровавые повязки,  
В старинный каземат.

Готовая могила,  
Мешок из кирпича.  
Стеною придавило  
В подвале трубача.

Но вдруг из-под обвала,  
Из каменных тисков:  
«С Интернационалом  
Воспрянет род людской!..»

...Так в грохоте снарядном,  
На битом кирпиче  
И родилась баллада  
О брестском трубаче.

Ан. ЖИТНИЦКИЙ, студент 3-го курса  
филологического факультета